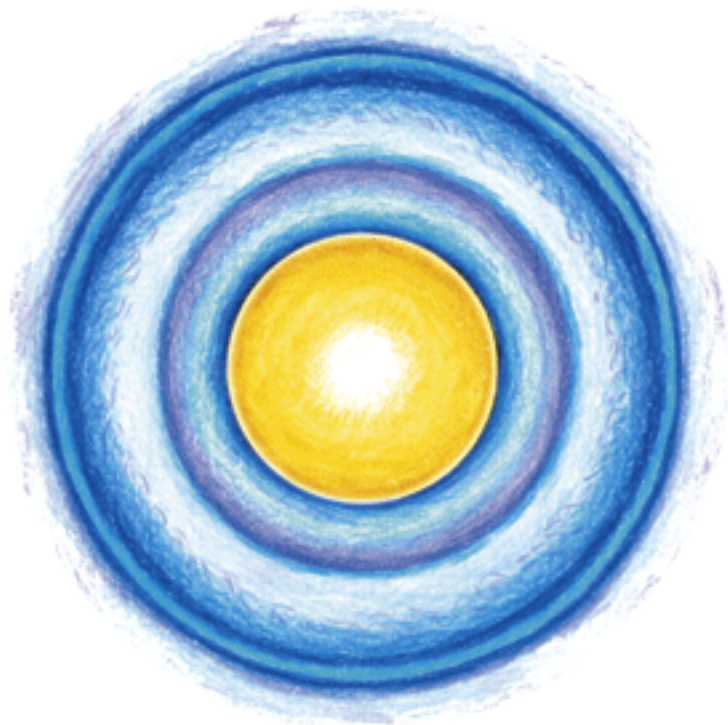

VÄIKESE INGLI LOOD

Kes kardab pimedust?

LEIA A. STINNETT

VÄIKESE INGLI LOOD

Kes kardab pimedust?

Kirjutanud ja joonistanud
Leia A. Stinnett

Originaaltiitel:

Who's Afraid of the Dark?

Avaldatud lepingu alusel kirjastusega

Light Technology Publishing

Eesti keelde tõlkinud

Lembe Rohuväli

Toimetanud

Riina Grethiel Leppoja

Trükitud trükikojas Bookmill

ISBN: 9985-9642-6-8

© 1996 Leia Stinnett

© Tõlge eesti keelde. OÜ Valgusesaar, 2005

Esikaanel tervendav mandala "Kuu halo"

© Riina Grethiel, 2005

www.valgusesaar.ee

Eessõna lastevanematele

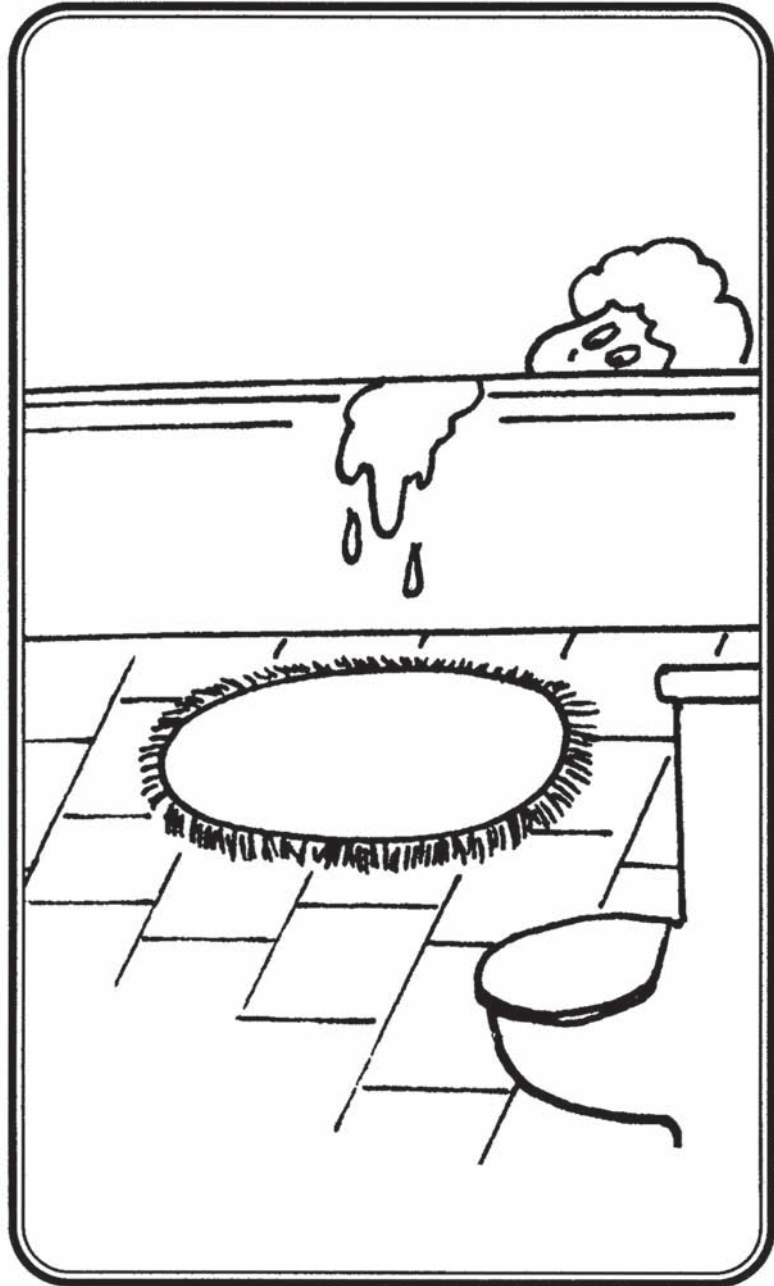
See raamat räägib hirmust. Kõik inimesed Maa peal on kunagi hirmu tundnud. Või tunnevad seda isegi praegu. Me kardame haigusi, surma, töökoha kaotust, kõikvõimalikke ebaõnnestumisi.

Meil on palju hirme, mis toovad meie ellu pimedust. Oma negatiivsete mõtete ja uskumustega teeme end aga ise õnnetuks.

Hirm on valguse puudumine. Kui tunneme hirmu, on abiks, kui teadvustame enesele, et meis kõigis elab jumalik valgus. Me kõik oleme osakesed Suurest Tervikust, Universaalsest Teadvusest, Kõiksuse Allikast. Me võime end kaitsta enese sees elava valguse abil ning muuta nii oma elu.

Me loome ise oma ellu pimeduse, kuid saame ka ise tuua sinna valgust – kui lähtume valgusest, mis elab meie sees. Pidage meeles, et seal, kus on valgus, pimedust ei ole. Ja kus ei ole pimedust, ei ole ka hirmu.

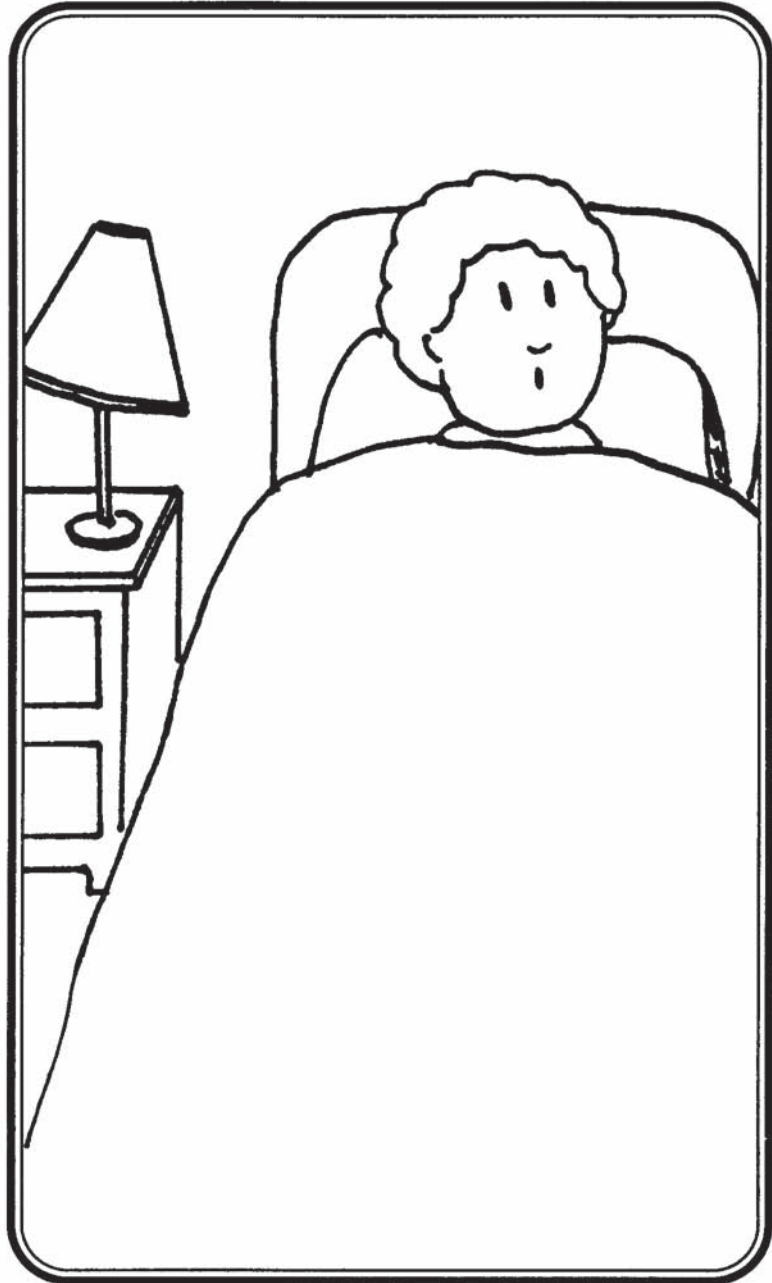
Järgnev lugu jutustab hirmu tervendamisest. Me kõik võime valida oma kollidele otsavaatamise ning näha neid seejärel valgusesse lahustumas.

Peeter kartis pimedust. Poisi kujutlustes luurasid tema toa nurkades igasugused koletised, kes ainult ootasid sobivat hetke, et rünnata – näiteks siis, kui poiss magama jääb.

Peeter kartis iga väiksematki varju. Ega ta ise ka täpselt ei teadnud, mis see on, mida ta nii väga kardab. Kuid valvsuse kaotamine tähendas igal juhul hädaohtu.

Kui Peeter õhtul magama saadeti, üritas ta vannitoas võimalikult palju aega viita. Ta ligunes vannis nii pikalt kui vähegi sai, puhastades hambaid oma kuus korda järjest ja hõõrudes nagu senikaua, kuni see muutus lõpuks punaseks ja hellaks.

Venitamisele tegi lõpu ema, kes tõmbas vannitoa ukse lahti ja käskis poisi suureks meelehärmiks tal ja lamaid voodisse minna.

Peeter proovis ema nõusse saada, et toas vähemalt tuli põlema jäetaks. Küll palus ta luba veidi õppetükke korrata, küll oma lemmikraamatut lugeda.

Kuid ema jäi kõigutamatuks – lamp tuli ära kustutada. Ema kinnitas, et karta pole ju midagi, sest inglid kaitsevad teda.

„Peeter, mida rutem sa magama jääd, seda rutem tõuseb päike ja öö saab mööda,“ rahustas teda ema.

Sellega, et öö möödub ruttu, kui oled juba uinunud, oli Peeter nõus. Aga just magamajäämine valmistas talle muret.

Peeter ootas, kuni kuulis, et ema on trepist alla läinud. Vaikselts pani ta lambi põlema ja pugestas sooja teki alla peitu. Kuid ema oleks justnagu röntgenkiire abil poja tuppa näinud. Ta oli kohe tule põlemapanemisest teadlik ja kas marssis vihaselt tuppa ning kustutas lambi või hüüdis altkorruselt: „Peeter, kustuta see lamp otsekohe ära!“

Väga vastumeelselt pidi poiss nüüd lambi ära kustutama. Samal hetkel hakkas tööle tema ergas kujutlusvõime. Tõmmates teki nii kõrgele, et ainult silmad välja paistsid, hakkas ta toas ringi piiluma.

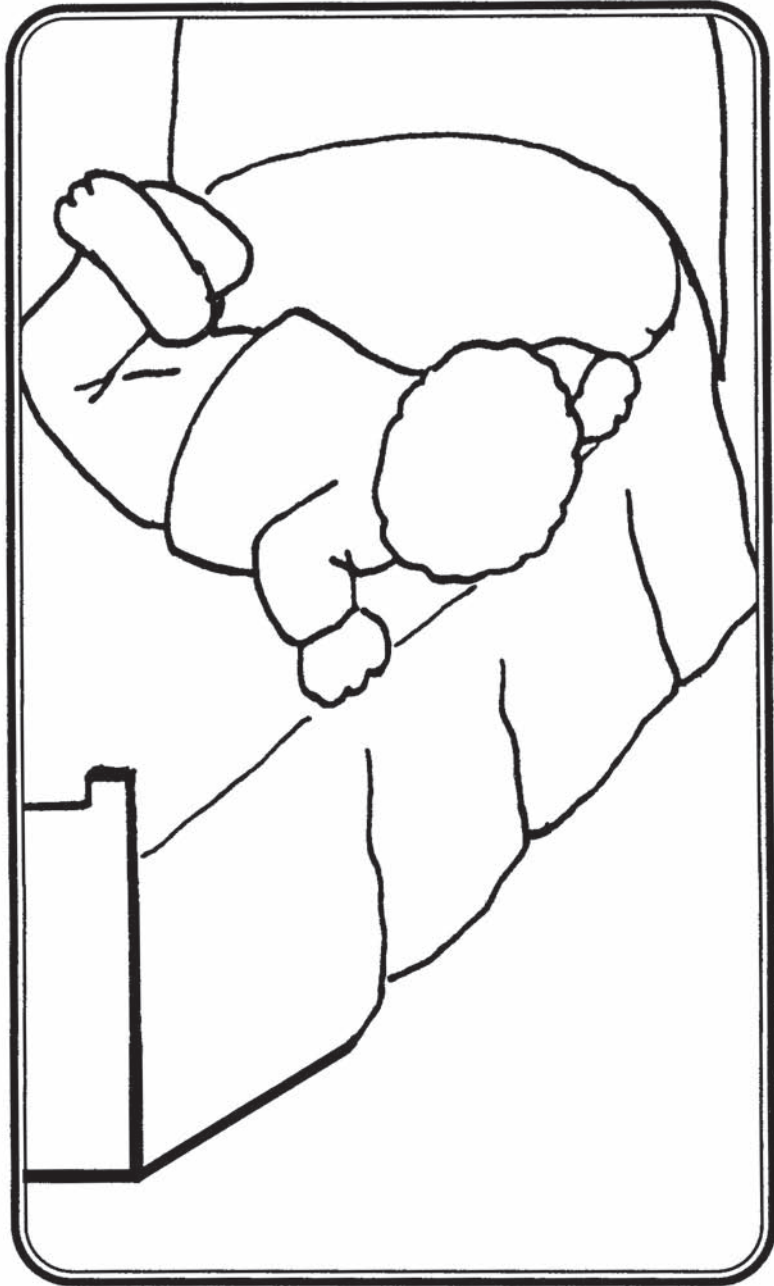
Kuuldes mingitki häält või märgates pisimatki varju seinal, tõmbus ta otsekohe kaitsva teki varju.

Uudishimu oli aga see, mis teda lõpuks ikkagi toas ringi vaatama sundis. Ettevaatlikult lükkas poiss teki kõrvale ja lasi silmadel mööda tuba ringi rännata. Mis ootas teda siis täna õhtul? Millised jõud plaanisid teda täna öösel rünnata?

Oh, sellele ei julgenud ta õigupoolest mõeldagi. See oli liiga kohutav! Millised need ründajad välja näevad ja mida nad talle teha võivad... Jäi vaid loota, et ehk ei kohtu ta nendega kunagi.

Pärast kooli, kui ta vanemad veel tööl olid, armastas Peeter telekat vaadata. Kõige rohkem meeldisid talle ulmekad ja õudusfilmid – näiteks selliseid, kus lõvid ja tiigrid inimesi ründavad. Ja veel selliseid, kus hirmsad koletised pimeduse varjus ringi luusivad.

Peetri kujutlustes elasid nimelt sellised koletised ka tema voodi all. Seetõttu kartiski ta öösel voodist välja tulla, et tualetti minna. Mõelda vaid, kui üks selline

jubedik tal jalast kinni krabaks.

Peetril oli selgelt meeles, et pisipoisina ärkas ta tihti öösel üles. Et veidigi sõba silmale saada, oli ema väikemehele öelnud, et öösel ringikõndivaid lapsi võib rünnata voodi all elutsev koletis.

Sellest ajast alates oli see hirm Peetriga jäänud. Ta ei olnud küll päris kindel, kas ema jutt ikka tõe vastu, kuid ta ei julgenud ka midagi ette võtta, et sellele kinnitust leida.

Vahel tundis ta küll kiusatust voodi alla piiluda ja asja uurida. Kuid hirm oli temast tugevam. Siiski polnud ema kunagine hirmulugu otsest kinnitust leidnud.

Peeter kartis ka teisi asju. Koolis oli talle õpetatud, et võõraste inimestega ei tohi rääkida. Tema kujutlustesse kerkisid need jubedad „võõrad“ just öösel, kui ta lamas oma toa pimeduses.

„Mis saab siis, kui selline võõras majja sisse pääseb? Ja tuleb minu tuppa? Äkki röövib ta mu ära, viib kusagile kaugemale ja ma ei näe enam kunagi oma vanemaid,“ selliste mõtetega kruvis poiss ennast üha enam ja enam üles.

„Ta võib puud mööda minu toa aknast sisse ronida ja niikaua kui ema mind voodisse ajab, peidus kükitada. Seejärel ootab ta, kuni valgus kustub, ja siis...“ selle mõtte peale peitis Peeter pea padja alla. Edasi mõelda ta lihtsalt ei julgenud.

Kui poiss lõpuks magama jäi, jätkus õudus tema unenägudes. Need olid täis teda nugade ja püstolitega tagaajavaid inimesi. Vahel nägi ta ennast metsas ringi kõndimas, kuid siis ilmus puu tagant korraga suur karu, kes talle sedamaid kallale tormas.

Teises unenäos ujus ta vees, kuni hiiglaslik hai ta jalgupidi põhjamutta tõmbas.

Kõik see tundus nii tõeline, justkui olekski ta nende jubedate sündmuste keskel nagu näitleja filmis.

Ükskord nägi ta unes, et käib kohutav sõda ja kõikjal plahvatavad pommid. Ja seejärel valitses täielik tühjus – ei olnud enam maailma ega inimesi.

Teistes unenägudes nägi ta tulekahjusid, üleujutusi ja maavärinaid, mis hävitasid terve linna. Äkki juhtubki nii? Selle üle juurdles ta päris tihti.

Ühte unenägu mäletas ta eriti selgesti. Peeter seisis õuel ja vaatas põhjatusse pimedasse auku. Korraga tundis ta, et hakkab sinna sisse vajuma.

See oli nagu päriselt, veel ärgateski karjus poiss appi.

Oli ka unenägusid, kus teda ründasid suurte mõõkadega piraadid, vibude ja nooltega indiaanlased, laserrelvadega tulistavad kosmosekoletised või verejanulised lõvid ja karud, kes üritasid teda lõunasöögiks nahka pista.

Kõik niisugused unenäod ajasid poisile kabuhirmu peale. Talle ei meeldinud näha unes kõiki neid jubedusi, koletisi ja kohutavaid inimesi, kes teda jälitasid.

Kõige rohkem oli Peetrit painama jäänud üks konkreetne unenägu. Sellel võis olla mingi seos ühe isa ja onu Fosteri seltsis ettevõetud matkaga.

Onu Foster oli enda arvates kõva vembumees. Ja nalja pidas ta eriti õnnestunuks siis, kui tal läks korda kedagi ehmatada või ära hirmutada.

Näiteks ulatas ta mõnele pahaaimamatule inimesele purgi. Kui see inimene aga purgi avas, hüppas talle näkku kummist madu.

Kirjastuse Valgusesaar raamatusari indigolastele ja nende vanematele!

www.valgusesaar.com

VÄIKESE INGLI LOOD

Kirjutanud ja joonistanud Leia A. Stinnett

Inspireerituna peaingel Miikaeli poolt, on Leia Stinnetti sulest sündinud mitmeid imelisi ja sügavasisulisi raamatuid – eesmärgiga edastada nii lastele kui nende vanematele praegusel ajastul järjest olulisemaks muutuvaid sõnumeid. Väikese Ingli Lood on mõeldud eelkõige uuele, ka INDIGOLASTEKS nimetatud põlvkonnale, äratamaks neis lastes peituvaid võimeid ning avamaks nende kaasasündinud tarkust.

See raamatusari sisaldab südantavavaid ja paljudele olulistele küsimustele võimalikke vastuseid pakkuvaid jutustusi, samuti laste, aga ka nende vanemate vaimset teadlikkust ning tunnetamisvõimet arendavaid harjutusi, meditatsioone ning ülesandeid, mis toetavad meie vaimset kasvu ning on abiks eneseleidmise teekonnal. Raamatukeste sõnumid on lihtsad ja universaalsed ning nende loomise eesmärgi võib kokku võtta kord Miikaeli poolt Leiale öeldud sõnadega: “Kooa aitame lapsi...”

Avastades tšakraid

Õpime tundma, äratama ning tasakaalustama
oma kehas asuvaid energiakeskusi.

Ingel palus mul jätta teiega hüvasti

Ühe väikese poisi siit maailmast lahkumise kogemus.

Üks punane roos

Kaunis lugu andestamise, kaastunde,
armastuse ja jagamise õppetunnist.

Ühtsusevärv

Jutustus eraldumise õppetunnist ja selle ületamisest armastuse abil.

Kes kardab pimedust?

Kuidas sina oma hirmudest jagu saad?
See raamat räägib loo poisist, kes õppis oma hirme ületama.

Kus on Jumal?

Jutustus poisist, kes tahtis teada saada, mida sõna
„JUMAL“ siis ikkagi tähendab.

Sild kahe maailma vahel

Lugu tähelaps Saarast ja tema imepärastest võimetest.

Eestikeelset infot indigolaste kohta leiate:

www.valgusesaar.ee/indigo.htm

